

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον αοιθμυρμεν χρόνον, κι' Ξδρα τὸ Πτολίεθρον ευκλεῶν ἀγῶνων.

'Ετος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ, τὸν 'Ετέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

'Εβδόμη και δεκάτη τοῦ Γενάρου, καθεὶς γιὰ τὴν Συνέντευξιν παρλάσει.

Πόντος ἑξακόσια δέκα, λέγε, γὰδῶσα, και πέλεκυ.

Μέσα δὲ τέτοιαν ἐποχὴ κατηγορίας σὺν βροχῇ.

Κατηγοροῦν, μωρὲ παιδιὰ, μὲ τόσο νταβατοῦρι τὸν Πά-Ντε-Κλάμ κι' Ἑστερχαζὺ, κατηγοροῦν τὸν Κριεζή, καθὼς και τὸν Σαχτούρη.

Κατηγορῶ, κατηγορεῖς, και πέφτει πέλεκυς βαρῆς.

'Ὁ κόσμος ἀνταρτίζεται, κι' ὁ Φασουλῆς τὸ κτήνος, ποῦ κάθε τί τὸ περγελά, θέλει νὰ κἀν τὸν Ζολά, και νύκτα 'μέρα μόνος του κατηγορεῖ κι' ἐκεῖνος.

Κατηγορίας, βρὲ παιδιὰ, και μέσα σὲ σαλόνια, κατηγορίας, ποῦ ντουνιαῶς ξεραίνεται 'στὰ γέλοια, ποῦ θὰ φορτώσουν μερικῶν τούδς σέρκους μὲ γαλόνια κι' ἀπέντηδες θὰ φάν τρανοὶ δάδωνατα κοπέλια.

Κατηγορῶ, κατηγορεῖς, και πέφτει πέλεκυς βαρῆς.

Κατηγορίας, βρὲ παιδιὰ, γιὰ κάθε μία τζόγια, δὲν εἶναι κουρουφέζαλα, δὲν εἶναι μόνο λόγια. Κινοῦνται και Συμβουλία, κινοῦνται κι' Ὑπουργετα, και νόμος δρᾶ Δρακόντειος 'στὸ κράτος τὸ σακάτικο, ἀπόταξ, ἀπόλυσις, καταλύσις κι' ἀργία μ' ἓνα γαλόιν πῶ πολλὸ και πῶ χοντρὸ μηνιατίκο.

Κατηγορίας δυναταῖς κι' ἐδῶ και 'στὸ Παρίσι, ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσει, κατηγορίας γιὰ φτωχοῦς καθὼς και γιὰ πλουσίους, κι' ἀκούς πολλοῦς νὰ λένε : «αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε και μὲς 'στοῦς Παρισίους και 'στὸ Παρίσι φταῖνε».

'Ανοίγουν στόματα παντοῦ πολλὸ φιλοκατήγορα, κατηγορίας σὺν βροχῇ, πάλι δουλειὰς μὲ φούνταις, ὡς ποῦ 'στὸ χρονοντούλαπο νὰ ἔξαστοῦνε γρήγορα κι' ἄλ' οἱ κατηγοροῦμενοι νὰ 'βγοῦν κατηγοροῦντες.

Κατηγοροῦνται και Στρατοὶ κι' ἀσταχομάχοι Στόλοι, κατηγοροῦν και καθεμιὰ πολιτικὴ παρία, κατηγορῶ, κατηγορεῖς, κατηγοροῦμεν ἄλοι, κατηγοροῦν τὴ γάτα μας και τήνε λένε γραιά.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Εἶδες λοιπὸν ὁ Βουτορας πῶς 'πῆγε, μπεχλιθάνη, μὲσὺ Στρατοῦ τὸν Ἀρχηγὸ συνέντευξι νὰ κἀν; κι' εἶδες πῶς ὁ Διαδόχος μὲς 'στ' ἄλλα τὰ ποικίλα τούπε πῶς τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ 'ρῆμαξ σαπίλα ;

Φ.—
Κὰ γὰ γιῶ
και δὲν 'μιλῶ.
Π.—
Γιατὶ γιῶξ
και δὲν 'μιλᾶς ;

Φ.—'Ακούς νὰ λένε, Περικλῆ, σαπίλα πῶς μὰς τρώγει ; δὲν πῆνε τίτοιοι λόγοι.

Σαπίλα !... και ποῦ 'βρίσκειται ; τὴν βλῆσις πούθενά ; διαβάσει τὴν συνέντευξι παρακαλῶ ξανά.

Διάβασ' τὴν, ξαναδιάβασ' τὴν, και 'στὴ σαπίλα στίκα... σαπίλα μὲ, σαπίλα δὲ, σαπίλα πέντε δέκα,

σαπίλα λὲν κι' ἀπὸ 'ψηλά,

σαπίλα, λὲν και χαμηλά, κι' ἐγὼ γιῶ

καὶ χι' χι' καὶ τὸ μυαλό, μὲ τὴν ψυχῇ.

Π. — Τί νά σου 'πώ, βρέ Φκουλῆ, δὲν σὲ καταλαβαῖνω
 κί' οὔτε μὲ τούτα πού μου λὲς 'στὸ νόημα σου μπαίνω.
 Φ. — Σου τάχα μὲ τὸ στόμα μου, σου τάχα μὲ τὴν πένα...

Π. — Διαβασες τὴν συνέντευξι ;
 Φ. —

Διαβασ' τὴν οὐ γὰρ 'μένα.
 Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα, πού νά μὴ φανερώνη
 πῶς εἶχαν δόξῃς χρόνος,
 μὲ μὴν ἰλιπία προκοπῆς βραδοναξὶς ἡμερώναι
 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Καὶ τὴν Τετάρτη πούπεσαν τὰ χιόνια, παρλαπίπα,
 τούτους τοὺς λόγους εἶπα :
 α Ἰοῦ κί' ἡ κόρη τοῦ Βορρα,
 παντοῦ λευκότης καὶ χαρὰ,
 κί' ἀσπρίζει καθὲ βρώμα μας, κί' ἀσπρίζει καθὲ λέρα,
 κί' ἀσπροπρόσωπος τοὺς Ρωμηούς τοὺς βγάξει πέρα πέρα».

Βρίχει βρίχει καὶ χιονίζει
 κί' ὁ καθὲς ξεκοσκινίζει
 τόσα λόγια σοβαρὰ
 τοῦ κυρίου Βουτυρά.

Βρίχει βρίχει, πέρτουν χιόνια,
 καὶ σὲ δρόμους καὶ ἀλώνια
 καὶ σὲ τόσους καφφενίδες
 συζητοῦν οἱ κουενίδες.

Τάχα τούτο τί σημαίνει; τάχα τούτο τί θὰ 'πῆ ;
 κί' ἄλλοι χαίροντες φωνάζουν κί' ἄλλοι στέκουν σκυθραποῖ,
 καὶ γανώνονται τσιρβίλα,
 πάλι ντραβαλα καινούρια,
 καὶ σπαθάτοι πήγαιν' ἔλα
 κουβαλοῦν μὲ τόση φοβρία
 διαψεύσεις ἐπιστήμους 'στὰ διάφορα Γραφεία,
 κί' ἀπαστράπτουν τὰ γαλιόνια κί' ἀπαστράπτουν τὰ λοφία.
 Διαψεύδονται κί' ἑκείνα, διαψεύδονται κί' αὐτὰ,
 κί' ἔλα βγαίνουν χωρατὰ.

Πῆς καὶ σὺ, βρέ Περικλιέτο, πῶς ποτὶ δὲν εἶχε γίνει
 κί' ἡ συνέντευξις ἐκείνη,
 λίγες δὲ 'στὸν κάθε χάχα
 πῶς τὴν ἔπλασε μονάχα
 ἡ σφριγῶσα φαντασία τοῦ κυρίου Βουτυρά
 κί' ἦταν μίᾳ συμφορὰ.

Κάνουν τούτοι, κάνουν κί' ἄλλοι
 συνεντεύξεις μὲ τὸν Πάλλη,
 κί' ὁ σωτῆρ ὁ χρυσομάλλης λέγει φράσεις ἐρασιμαξ
 κί' εὖσημα τοῦ δίνου ἔλαι μὲς διαγωγῆς κοσμίως.

Ἡ συνέντευξις ἐκείνη κάνει τίσσερα τὰ μάτια,
 κί' ὁ Σηολένσας 'πήγε τώρα καὶ 'στὰ δρό μας τὰ Παλάτια,
 'στὸ μικρὸ τοῦ Διαδόχου καὶ 'στὸ μίγα δηλαδὴ,
 κί' ἐκουδέντιασε σπουδαίως μὲ πατέρα καὶ παιδί.

Κί' ἔγινε τὸ κάθε στόμα Νιαγαράρας καταρρέκτης,
 λίμας, σχήματα καὶ κρότοι,
 ὅταν καὶ τοῦ «Νεολόγου» πολυφιλήτους συντάκτης,
 ὁ Πολέμης δηλονότι,
 μὲ χειρόγραφα σπουδαία, πού τοῦ φέρναν στενωχώρια,
 'μπῆκε μὲς 'σὶ μὴ Βιτόρια,
 κί' ἔτρεχν ἀπὸ ρυθῆρος
 'στὰ χαρτιὰ νὰ δώσῃ κύρος,
 καὶ μὲ τὸ λῆμν θαυμαστὴν

ἦλθε 'στὸν Ἰγναπισιτῆν
 καὶ τοῦ λίγ' α Ἰγναπισιτά,
 δὲν τὰ 'βρίσκει σωστά ; »

Κί' εἶπ' ἑκείνος 'στὸν Πολέμη πῶς σωστότατα τὰ 'βρῆκε,
 κί' ὁ Πολέμης, Περικλιέτο, 'στὴν καρόσα ξεκαμπῆς,
 κί' ἔτραξα κί' ἐγὼ νὰ μάθω μὲ περίεργον ἀσκέρι
 κί' ἔκουσα πολλοὺς νὰ λίνε κ'αρά 'πίσω, καροσίτρη.»

Κί' ὁ Πολέμης ἐπιστρίφας 'στοῦ κυρίου Βουτυρά
 ἔγραψε τὰ γεγονότα
 κί' εἶπε πῶς δὲν λείπει γιῶτα,
 μόνον μίᾳ φράσις νάβγη, κί' ἔλα πᾶνε μιά χαρὰ.

Κί' ὡς ἐκ τούτου συζητήσεις
 εἰς τὰς διαφόρους κλάσεις
 καὶ παρ' ἄλων ἐρωτήσεις :
 «ποία νάκει τούτ' ἡ φράσις ; »

Περίεργια κεντρίζει καθὲ πούρην πατριῶτην,
 κί' ὁ Πολέμης διαψεύδει τὴν διάψευσιν τὴν πρώτην,
 πού διέψευε' ἐπιστήμους τὴν συνέντευξιν ἐκείνην,
 τὴν παραξάσαν ἀκαίριος τῶν Ἑλλήνων τὴν γαλήνην.

Κί' ἴσως ταύτην διαψύση μίᾳ διάψευσις δευτέρα
 κἄπως ἐπισημοτέρα,
 καὶ τὴν τρίτην μὲ τὰτάρτη διαψύση κατὰ γράμμα,
 κί' ἔτσι μὲ τὰς διαψεύσεις πάει λιώντας τὸ πρέμμα.

Τὶ συνέντευξις ἐκείνη !...
 τρέμει κάθε λογιολογίς,
 ποῖος σάλος, ποῖα δίνη,
 καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός.

Δίνει κατακεφαλαίως
 σὶ καμπόσους ἀπὸ σπόντα...
 ἑσταμάτησαν δουλειαξ
 κί' ἔπασαν τῆς Μπόρας φρόνα.

Εἰς τὴν Τουρκομάχων πάλην
 μὲ πυροσὺς μὲς ὀδηγεῖ.
 κί' ἀποδίδεται 'στὸν Πάλλη
 τῆς Δαρίσσης ἡ φογῆ.

Τώρα, Περικλιέ, κί' ἐγὼ
 ἐμβαθύνω κί' ἐξηγῶ
 τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα
 κατὰ μέρος, κατὰ πάντα.

Τώρα μπαίνω 'στὴν οὐσία
 τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ,
 πού μὲς ἔκανε θυσία
 καὶ μὲς ἔστριψε τὸν τοῦ.

Φῶς εἰς δια γεννηθῆτω !...
 τώρα βλέπω φανερά
 πῶς ὁ Πάλλης ἔν δὲν ἦτο
 'στοῦ πολέμου τὰ πυρά,

ἂν δὲν εἶχε συμβουλοῦσι κατὰ πῶς αὐτὸς γνωρίζει
τῆς Ἀκρισίας τὴν φυγήν,
ὅθ' ἔβλεπαμ' ἕνα φίσι Τουρκαλά νὰ κοκκινίξῃ
καὶ 'στῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν,
'οὔτε θῆβλεπε κανίνας Ἐλιγκταὶ νὰ πέρουν Φράγκοι
τῆς μουφλούζας τὸν περᾶ,
'οὔτε θῆταν, Περικλίτο, συνεντεύξων ἀνάγκη
σὰν κί' αὐτὴν τὸ Βουτυρά.

ἂν ἀνάθεμα τὴν ὄρα. λείε καθιεμιὰ φωνή,
ὅ κατέθη καὶ τοῦ Ράλλη πολεμάρχου νὰ γενῆ,
'ἔτρεχε μὴ τὸ τουφεκί μίς 'στὸν πόλεμο κί' αὐτὸς,
καὶ νάταν Κοκορέτσιος καὶ Γραχνῆς σταυραετός.

καλὰ νὰ πάθῃ τῶρα, ξερωρίζουνε τὰ πλήθη,
ποῦ δημαγωγὸς ἐκλήθη
ὁ γοργῶς εἰς μίαν ὄραν
σώσας Θρόνον, σώσας χώραν,
τραπήξας κί' ἐκρίσας τῶν στασιαστῶν ταυτήτῃ
ἕνα μπλεὶ μαρὶν σακάκι καὶ ρεπούμπλικα στακτιά.

— Μὴ τούτῃ τὴν συνέντευξι ψαλλίδι τρέξ' ἢ γλώσσα,
ἂν εἶπε κί' ὁ Διάδοχος παράπονα καμπόσα,
ὅς κανίς, βρε Φασουλῆ, κί' ἂν εἶναι κί' ἀπὸ γένος,
ἰγενήθη 'στὸν ντουιὰ νὰν' εὐχαριστημένος.
κί' ὅσοι εἶναι τὸ δέντρι κί' ἔμεις ὀπωρικά του,
ἕχι καθίνας ντράβαλα καὶ ζένα καὶ 'δικά του.

ὅ πῶς κί' ὁ Διάδοχος ἐπήγχιαν' ἕκαστὴν πέρα,
'ἀρρίζε σὰν τὴν ὄχιὰ τὸ Τουρκικο μολύβι,
ὅ πῶς γιὰ Παλάτι του τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέρα
τὸν λόφο, τὸ βουνό, τὸ ξέσκαπο καλύβι,
πῶς νύκταις ἔπρασσε πολλαῖς
εἰς ξύλινο κριββάτι,
κί' ὄλο σκελίτζα καὶ χολαῖς
δὲν ἰσραλοῦσε μᾶτι ;

Εἶδες πῶς κί' ὁ Διάδοχος ἐδιάβαινε τὸν χρόνο,
πῶς εἶχε 'στὸ καλύβι του ὄλο τρεῖς καρέκλαις μόνο,
εἶδες μπουκαῖα μερικά πῶς τάχε καντυλιέρια,
κί' ἐμπηγ' ἐπάνω τὰ κερά μὴ τὰ 'δικά του χίρια,
κί' ὅσοι τὸν ἔβλεπαν ἔλιγαν κατενθουσιασμένοι :
εὐκωτάζετε τὸν Ἀρχηγὸ σὲ τί καλύβι μένει...
ἔτσι τὸ τῶρα τὸ φωμαί
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν τιμή. »

Φ. — Εἰς τὸ μέρος, ποῦ τὴν τόση κακοπάθεια περιγράφει,
κί' ὁ 'δικός μου νοῦς ἐστράφη.
Μὴ θαρρῆς πῶς δὲν λυποῦμαι, μὴ θαρρῆς πῶς δὲν πονῶ...
πότε πότε συγκινοῦμαι δίχως νὰ σὲ συγκινῶ,
κί' ὅταν πορφυρογενήτους
εἰς τὸν πόλεμον κυτάζω
μόγχοις νὰ τραθοῦν ἀτρύτους,
τότε τὸ καπέλο βγαζῶ.

Κί' ὅταν κί' ἕνα τελευταῖον, ποῦ φομαίρει μόνο γόπαις,
ὁ καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ
σὰν τὸν 'δῆ νὰ πολεμᾷ,
πόσον μᾶλλον ὅταν εἶναι πολεμάρχος Βασιλόπαις ;

Κί' ὅταν τόσο κακοπάθῃ
πέτρω καὶ τὸν προσκυνῶ.
κί' ἂν συνέθισαν καὶ λάθῃ
αὐθωρεὶ τὰ λημενωῶ.

Κί' ὅταν μάθω πῶς ὠδήγηε
τὰ Στρατευματά του μόνος,
ἢ συγκίνησις μὴ πίνγει
καὶ χαρὰς μὴ θείγει πόνος.

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὴν πλάκων,
Περικλίτο φομαίρει,

κρύβει πόνον κι' ἡ χαρὰ
τῶν τροπαίων, τῶν παιδάνων.

Νά! τὸν βλέπω 'στὴν κλύβα...
τί χαρτιὰ 'μπροστά του σίβω.
Νά τος... ὦρα δὲν κοιμάται...
τάχα μόνος τί θυμάται;

Νά! τὸν βλέπω... σὲ μπουκάλι
μπήγει τώρα τὸ κερί,
καί μονάχος προχωρεῖ
δίχως λέξι μιά νά βγάλῃ.

Μήτε φύλλο δὲν σαλεύει,
δλ' ἡ πλάσις σκυθρωπῆ,
καὶ τριγύρω βασιλεύει
κρύα τῶρων οἰσιπῆ.

Κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς
νὰ δοξάσῃ τὴν παντιέρα,
κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς
'μπορεῖ, βρὶ Περικλέτο,
νὰ γενῆ Λαμπρῆς λαμπάδα τὸ σπυρταίσιτο,
κι' ὁ Διάδοχος τῶν Κόδρων νάβῃ μέγας καὶ πολὺς
κι' ἐγὼ τότε νὰ προβάλω κανταδόρος τῆς Δύλης.

Ὅμως σὺ δι' ὅσα λίω
μηδαμῶς δὲν συγκινεῖσαι,
καὶ γελᾷς διότι κλαίω
κι' ἀψυχος καὶ κρύος εἶσαι.

Π.— Τώρα τώρα Φασουλῆ μου, πού μας τρῶν Φραγκοφαγά-
καὶ γλεντᾷ μὴ τὴν σκληδιά μας καθὲ Τούρκος τσελεπῆς, (ναὶς
δὲν εἰδέυρεις πῶς ταιριάζουν τῶν πολλῶν οἱ παικῆνες,
κι' αἱματόβρεκταις πορφυραῖς κι' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς.

Φ.— Ἄς τὰ λίμε, Περικλέτο, καὶ δὲν γίνεται καμμία
μὲ τὰ λόγια μας ζῆμια.

Παρὰ κλάμματα καὶ βόγγοι καὶ μουγκρίσματα βαρετὰ
κάλλω νῆχρς μὲν ἔπιπαι καὶ κρυφὴ παρηγοριὰ.

Π.— Ἔχεις γίνει, Φασουλῆ,
αἰσιόδοξος πολὺ,
μὰ 'στὸ τίλος δὲν θ' ἀνθίξω
καὶ καλαῖς θὰ σοῦ τῆς βρέξω.

Φ.— Πρὸς παθόντας Βασιλεῖς
πρίπου ὅμοιο καθένος,
εἰ δ' ὡς νησῶν φιλεῖς
πόσον μᾶλλον τὰ χηνός;

Μάθε καὶ σὺ καὶ τὸ λοιπὸν τῶν εὐσεβῶν ἀσέρι
πῶς τὸ μεγάλο Σάββατο κοντὰ τὸ μισήμερι,
προτοῦ λαλήσῃ πεταίνος, πρὶν ἀκουσθῆ καμπάνα,
καὶ ὅτ' τὰ κόκκινα ταῦγά πολυκαθούσα μάννα,
καθόλου δὲν ἀρτύθηκα τὸ πρῶτο Βασιλόπουλο
κι' ἴσως κανεὶς Ἐπιτελῆς νὰ 'πέσχαε κοτόπουλο.

'Ἄλλὰ καὶ κρύας νῆτραγες μίσα 'στὴν ἐκστρατεία
δὲν θάταν ἀμαρτία.
Κανεὶς δὲν θέλει τὰδικα, σοῦ λίγοῦ δὲ συντόμως
δι' ὀδοιπόρους κι' ἀσθενεῖς πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος.

Κι' ἐγὼ καθὸ Χριστιανὸς νηστειῶ καὶ τὸ λάδι
τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν ὡς 'στὴς Λαμπρῆς τὸ βράδυ
ἀν ὅμως — ὃ μὴ γίνοντο! — τύχη κι' ἐγὼ νὰ 'πάγω
ἐν μίση τῶν μαχῶν,
τότ' ἐξ ἀνάγκης, Περικλῆ, καὶ κρίατα θὰ φάγω
καὶ παν τὸ προστυχόν,
κι' ὅσο γιὰ τὴν εὐσείεια παντοῦ νὰ τὸ κηρύττῃς
πῶς δὲν νηστειεῖ σὰν κι' ἐμὲ μηδὲ κι' Ἀρχιμανδρίτης.

Π.— Τώρα τῆς συνεντεύξεως τὸ μέρος τοῦτο κρίνει,
πού λέγει κι' ὁ Διάδοχος ἀνεύθυνος πῶς εἶναι.
Φ.— Γιὰτί κι' αὐτὸ παραξένο τὸ 'βρίσκεις, Περικλέτο;
καθίνας ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.
'Ἐδῶ, πού πᾶς ἀνεύθυνος μαζὶ μας ξεραπτόναι,
κι' οὔτε κανένας, Περικλῆ, μ' εὐθύνας δὲν φορτώνει
καὶ τὸν χειρότερο τοῖσια
πολιτικῆς ἀγέλης,
πῶς τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖα
ὕπαιθνο τὸ θέλεις;

'Αφοῦ δὲν εἶναι χαμηλὰ
ἡ νομιμος εὐθύνη,
βαθαῖος ὅσο πᾶς ἦνλὰ
σμικρύνεται καὶ σβύνει.

Μίσα 'στὸ κράτος τῶν σορῶν,
πού παίζει Καραῖσκο,
διαφορᾶν τῶν κορυφῶν
καμμίαν δὲν εὐρίσκω.

'Ανεύθυνον θεῶρει τον καὶ τὸν υἱὸν ἐπίσης,
εἰξίωαν τὰς κορυφὰς, μὴ κἀνης διακρισεῖς,
κι' ὡς ψάλλης ψάλε διεξίος:
«Ἔναξ πατήρ, ἄναξ υἱός.»

Μὰ καὶ 'στὸν κορυφίαν μας τῶν ἔλλων τὰς φατρίας
κατακορῶφας νὰ κуттᾶς εἰξίωσαν σοφῆν,
βλέπει καὶ τὸ Θεῶρμα τὸ τῆς Γεωμετρίας
περὶ τῶν ἴσων γωνιῶν τῶν κατὰ κορυφῆν.

Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ,
ταμπλαχανὰ καὶ θειρικλῆ,
καὶ ἔχασε τῶν εὐθύνων τὰτέλειωτα σκελέτω,
γιατ' εἶναι κρία κι' αἰκόλο νῆχρς νοημοσύνην
κι' ὀλημερῆς νὰ θλίβεται μ' εὐθύνας καὶ μὲ τίτωμα,
τὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως γενεᾶ παραφροσύνην.

Π — 'Αφοῦ λοιπὸν, βρὶ Φασουλῆ, 'μιλεῖς γιὰ κορυφὰς
σκέψαι καὶ σὺ τὴν κορυφῆν κατραπακταῖς νὰ φᾶς.

**Καὶ κομποδαῖς ποικιλίασι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίασι.**

Παίε λοιπὸν ὁ Φασουλῆ, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτο,
καὶ μίσα 'στὸ πᾶσιμα τὸ δοῦθρο μπασιτόναι...
αὐτοῖς ὁ Κανιλόπουλος κι' ἄσκατος κι' ἔρτος ἰ
μ' ἐκείνο του τοῦ μαγαζὶ τὸν κόμο ἐπερλιόλαιε.

Τὸ ΡΩΜΗΟΙΟ καὶ τὸ Γραφεῖον ἀριθμῶν δεκαεννὴ,
'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃ 'στὴ γωνίαν